

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Επιστόν και πρώτον αειδημόντες χρόνον
την κλειώνν οίκουμην γήν των Παρθενώνων.

Χίλια κ' έννηκάσα πέντε,
τά νοουόμε κ' έν κουζέντα.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα και συνδρομαί—άπ' εύθείας προς έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—ό κ τώ φράγκα είναι μ όνο.
Γιά τά ξένα όμως μέρα—δ έ κα φράγκα και 'στ'ό χ έρι.

Είς γνώσιν ήρομεν παντός εύμούσου τσελεπή
ότι παλούμεν σώματα «Ρωμικού» άνελλιπή
μέ την άνάλογον τιμην κ' ότιος όπ' έξω θέλει.
όδν δά πληρώνη δι' αυτά ταχυδρομείων τέλη.

Τού Νοεμβρίου δεκαετέα
κ' από την Πόλι μαντά νέα.

Έννηκάσα δεκαέτη,
Κοινοβούλιον δά φέτη.

**Τών Δυνάμεων ό Στόλος
κ' ό Ξυλίνος ό μαρζόλος.**

δλεις ανακατομένας,
γνώ τοϋ γέλ και νιοεθστερ, προϋ κ' άβρανιου οικιή.

Φ. — Άδελφέ μου Παριλέτο, βροσκομιά στή Μπιλήνη...
μή τους Στόλους της Εθρώπης νάι ξαρκικό θά γίνη.
Έγχα μόλι κ' έγρα λέσσα
και στή Μπιλήνη μέσα.

Με' στή Μπιλήνη τώρα
μπαίνουν τά θωρακοφόρα,
κ' ό φόν Ρίπτε με σιμόνι και μου λέει : πός την λένε ;
και τω λέω : Μπιυλένε.

Τών Δυνάμεων οι Στόλοι στέλλουν μηνύματα,
και γιά την Μακεδονία
πήσανε τά Τελωνεία
κ' Έβγαλαν άγήματα.

Έλευθέρους τριγυρνάμε
μά χαρά σέ ξένο σπήμι...
μήτε φύλλος θέλω νάμαι
μέσ' στον κόρφο του Χαμίτη.

Τά καρβέρια της Εθρώπης έπιτελούν μεγάλη χρέη...
της Τουρκίας τά Τελωνεία πέρνουν σαν νοικοκυράοι,
κ' άπ' έδώ κ' εκεί γυρίζουν,
και τά δόντια παραρίζουν
και Νυβάρια φοβερίζουν.

Ό Μακεδονία σήμα,
Μπιυλένε, Σαλονίκο,
Γγγις φίλητ, βιβ λδ γνέρ,
πάνι άμτσι και κουρφέρ,
Όστρο
νόςτρο, Ιο νομοκρηταί...
νά ! Μπαλάνι,
έξο, κάνι,
ήγον σκόλιο,
πρόην φίλιο.

Γιά σας, Αντιόχεια μεγάλοι,
γιά σας Ρώσοοι κ' Αγγλοάλλιοι,
σείς παιδιά της Δουστρίας
κ' Ιταλοι μακαρονάδες,
πού κοινης έλευθέριας
τραγουδάτε παινωάδες.

Η Τουρκιά τό ξαρκικό της
τό δυστόχημα κνιτά...
τώρα πλέον έννοήσθη
και ναισιόγαλιτά.

Η παιρίς Μακεδονία σπάει τώρα—τι χαρά της !
τά βαρειά τά σίδερά της,
τά δεμένα χέρια λόνι,
νάλλει της Εθρώπης ήμο,
βίρα γιά την Μπιλήνη,
γιά την Τένεδο, την Δήμο.

Μάνα τών κάθε φίλονο...
κάνετε του Τούρκου μιλόκο,
πέσει της Τουρκίας σαμάρκο,
νά ! κ' απόβασι και ομπάρκο.

Βγά' ει φίλδες, Παριλέτο, της Εθρώπης ό μνηστήρ,
κ' άνοδες γύρω γλώσσας ξένας

Πάρτε τὰ νησιά παγάνα,
σίδερο, φωνιά, μανία,
πῆστε κ' ἔλα τὰ ντογκάνα,
δηλαδή τὰ Τελωνεῖα.

Νότα μπένε, χαρασού... τὴ καράβια, τὴ βαπόρια,
πούβαλαν τὸν Παισαχὸς σὲ μεγάλη στενοχώρια.

Βγάλε σκλάβους ἀπ' τὸν βορρο, κ
κωφῆσαι ἐν ἀπουδίῃ
τὸν ἐμπόριον τὸν Τοῦρκο,
τὸν ἀδθάδη δηλαδή.

Χαίρε Νάναρχε φὸν Ρίππε,
ὁ Σουλτάνος τὴ σὰς εἶπε ;
'Στάς θελήσεις θὰ ταχθῆ
τῆς Ἐδρώπης τῆς γενναίας ;
τοὺς ἐλέγχους θὰ δεχθῆ
ὀλιγὸς ἀνιρρεῆσεις νέας ;

Σὸς βία, βέκμα καρόνια, ἀστῆτι δὲ νὸ ἐκ κοντιόλλο ;
σὲ νὸν λὰ φλόττα νόστρα φαρά πιεγκάρτι ἐκ κόλλο.

'Ἐν ἄλλοις λόγοις τοιγαροῦν ὀρθὰ κοφτὰ σοῦ λέω :
τὸν ἔλεγο τὸν δέχσοι, φορῆμ ὑψηλοῦ ;
ἂν δεχ. με τὸν στόλο μας θὰ κίνησ τὸν ἀχένα,
κ' ἔλα σου τὰ καμώματα θὰ πᾶνε στὰ χαμένα.

Με τὸν Σουλτάνο, βρε παιδιὰ, δὲν εἶναι προκοπή,
κ' ἄς ἐξαποδοῦν τὰ πνεύματα
μὲ ἀπὸ τοῦ Ρίππε κεύματα
κ' ἄς γίνουν ἐλα Μαδιάμ ἐν ὀφθαλμοῦ ρεῖψι.

'Ἐμπρός λοιπόν, Ἀδοιτριακοί,
ματὰ μοποῦμ ἔδω, ματὰ μοποῦμ ἐκεῖ,
καὶ πάρτε καὶ μοιράσετε τῆς νίκης τὴ βαρεία,
ἕμωσ γηαὶ σὰς ἔσφιξε τόσο μεγάλη βία
ἐπίδειξι νὰ κίνητε στὰ Τούρμικα κουνάβια
προτοῦ νᾶλθοῦν καὶ τὸν Ρωμηῶν τὰ νέα τὰ καράβια ;

Φὸν Ρίππε, πρῶτε Νάναρχε, φωνιάσου μέσα σ' ἔλα
νᾶσαν κ' ἔκεινα τὸν Ρωμηῶν ἰκτιπορμιλλοβόλα.
Ἄν' ἔξαμαε νὰ γράνωμαε νὰ μᾶς ἔλθοῦν ἐγκαιρῶς...
φοντάσου στῆν ἐπίδειξι νᾶσαν κ' ἔκεινα μέρος,
καὶ ὄς του νὰ βομβάρδιζαν κοστάρια καὶ σακκιά,
τὴ τρέμος θὰ τὴν ἔπαινε τὴν δόλια τὴν Τουρκιά.

"Ὅμως δὲν μοῦ λὲς ἀλήθεια, Περικίλο, πῶς σοῦ φάνη
ἀγκυρα νὰ εἶξουν ἐλοι
τὸν Ἀνάμωον ὁ Σκόλοι
μὲς στοῦ Πειραιῶς ἐκεῖνο τὸ περιφρημο λιμάνι ;

'Ὁ καθὲς θαρροῦ τὸ κρῖνε
ὡς ἔξαιρετον τιμὴν
ὀρημηῆσαν νὰ γίνη
ὁ τοῦ Πειραιῶς λιμῆν.

'Λούφαξαν οἱ παληανθρώποι,
Σέρβοι, Βούλγαροι, Ρουμάγοι,
δταν εἶδαν τὴν Ἐδρώπην
σὲ Ρωμῆικο λιμάνι.

Τὴ χαρά μας !... τὴ χαρά !...
τάχα τοῦτο τὴ σημαίνει
'στὰ δικὰ μας τὰ νερά
νᾶλθοῦν ἐλοι μᾶς ὠμένοι ;

"Ὅταν εἶδα τὰ καράβια τῆς Ἐδρώπης ἀραγμένα
'στὰ νερά τὰ δοξαμένα,
μοῦλθαν εἰς τὸν νοῦ κ' οἱ μυλόκοι, ποῦ μᾶς εἶχαν κάνει τὸν
οἱ τῆς γῆς μας διασῶται.

Τώρα πάλι γηδ τιμὴ μας νὰ καὶ στόλοι καὶ στολλοκοί...
τοῦ θαβόλου τὴν Ἐδρώπην νᾶξερα σὰν τὴ μᾶς βρίσκουι.
'Ἀγγλογάλλοι στὰ νερά μας, Ἴταλοι, Μαργάροι, Τσέχοι...
τοῦ θαβόλου τὴν Ἐδρώπην τὴ λαρεία ποῦ μᾶς ἔχει.

"Ὅσο κ' ἂν μᾶς ἔδικῃ
πότ' ἔδω καὶ πότ' ἐκεῖ,
δοσ κ' ἂν μᾶς πολεμῆ
πάντοτε μᾶς ἐκτιμῆ.

'Ἐν τῷ μῶσφ τὸν πατάγαν, ἐν τῷ μῶσφ τῆς κλαγγῆς
νὰ καὶ δύο σακολλέβρας τῆς φιλιάνης συμπεθέρας...
σὰν τὴν ἔπαθε στῆν "Ἄπω θέλει τώρα τὴν ἔγγυς
καὶ Συνατάματα καὶ νόμους πολιτείας ἐλευθέρως.

Πυρπολοῦν ἑπαναστάται τοὺς κερνοὺς τῆς νωσοίκουσις,
μῆσα σὲ φωνιάς χορσέι,
καὶ προτοῦ νὰ ἐσκολιάσωσ τοὺς δικούς τῆς τοῦ Μουζίκου
γ' ἄλλους 'λευθεριαῖς γουεσέι.

Κ' ἔλα τότε στὸν Φὸν Ρίππε : πότε πλέον, Ἀουτορία,
θὰ γενῆς τὸν Μακεδόνα παποδύναμος κνρια ;
λένε στῆ Μακεδονία πῶς σκοποῦσις ν' ἀρβάρησ
ν' ἄρον ἄρον νὰ τὴν πάρησ.

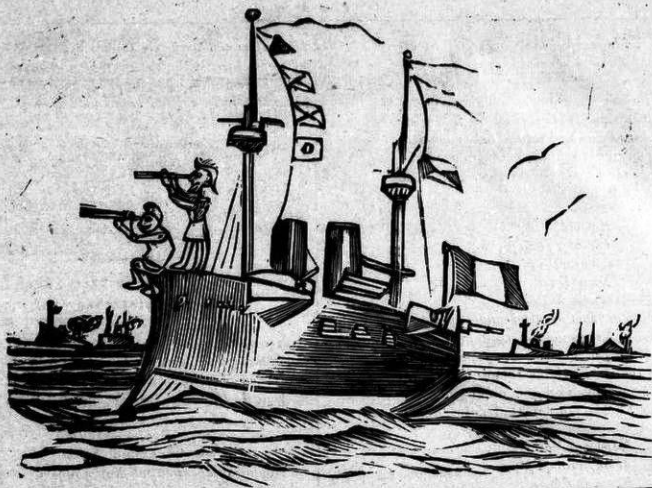
Μακάρι νὰ τὴν ἔπειρε, βρε Περικίλο βλάκα,
κ' οἱ Μακεδόνας ν' ἄβλεπαν Ἀδοιτριακὴ καζάνο,
γῆ νὰ συχάζαμε κ' ἔμεις ἀπὸ τοὺς Μακεδόνας
καὶ τὸν καί στὸς αἰῶνας.

Νὰ μὴ μᾶς τρῶνε τὸν παρὰ τουφεκία καὶ κανόνια,
γλυκερὰς εἰρήνης πάντοτε νὰ πέρωμαε γαλόνια,
καὶ ξένοσται ν' ἀπλόνωμαε τὴν δόλια τὴν ἀρίδα μας
μὲ τὸν καρφέ, τὸν ναγιλέ, καὶ τὴν ἐρημηριδα μας.

Μακάρι νὰ συχάζαμε μὲ τοὺς Ἀδοιτριακοὺς,
νὰ δοῦμαε τὴν δουλίτσα μας,
νὰ δοῦμαε τὴν κοιλίτσα μας,
τῆς Μπόρσας, τὰ ρουσφέτια μας, τοὺς Ὀλυμπιακοὺς,
ὀποῦ κανεῖς στὸ τρέξιμο νὰ μὴ μᾶς ἔπειρεῖ
κ' ἡ ὄδρα στῆν παποῦσα μας νὰ κατεβῆ ξανά.

Μακάρι νὰ γλυτώσωμαε κ' ἀπὸ τοὺς Μακεδόνας
καὶ φλογεροὶ φιλέλληνας σὲ μέλλοντας ἀγῶνας
νᾶρχουσι ἐξ ἐλοῦν τὸν μεροῦν
γῆδ φῶς Ἀθήνας Ἰαροῦν
καὶ γῆ τὴν ἄρον τὸν βαροῦν
καὶ τὸν κανὸν μας τὸν κερῶν.

"Ἐστὶ στὸν Ρίππε μίλησα, πατρίς Ἑλλάς μου γόησσα,
κ' ἐκείνοσ, μοῦρη σεβαστή,

μοῦ μίλος Γερμανοί,
ἀλλὰ δὲν τὸν ἐνόησα.

**Ὁ Περικλῆτος στὸν Φασουλή,
τὸν σύντροφό του τὸν προσφιλή.**

Ὁ Στόλος τῶν Ἀντάμων τὸ στήθος μου πύζει,
πλήν ἀνεπίστως κατ' αὐτὰς καὶ δύο Γραπωνεῖς
κοιτοὶ κοιτοὶ καὶ κίτρινο μάς ἤλθαν' στήν' Ἀθήνα
κ' ἤθελαν σάβει καὶ καλὰ τὰ δούτ' τὴν Σαλαμίνα.

Καὶ λοιπὸν ἐγὼ τοὺς πῆγα τὰ τοὺς δεῖξω τὰ κλεινὰ
κ' ἀληγομένητα στενά,
καὶ τοὺς εἶπα: Γραπωνεῖσι, τὰ κ' ἡ πάλα Σαλαμῆς,
ποῦ' νυκίσαμε κ' ἔμειε.

Νά! κιντῆξετε τὰς φλόγας καὶ τὰς λάμπρας τῶν πυροῶν,
τὰ τὸ μέρος, ποῦ' καθόταν κ' ὁ Μονάχης τῶν Περοῶν,
κ' ἔβλεπε σὺν κακομοίρῃς
καυμέντας τὰς τριήρεις.

Τότε' ἐκείνοι δακρυσομένοι κατερίχσαν τὸ πῦμα,
κ' οἱ δὲ οὐδ' κίτρινο, βρὲ κίτρος,
τὰ στενά τῆς Σαλαμῆος
ἀπαράλλατα τὰ βρῆξαν σὺν τὰ μέρη τῆς Τροοῖμα.

Καὶ μ' ἐρώτησαν κ' οἱ δύο: δὲν μάς λές, βρὲ Περικίη,
ἐν εἰς τοὺς καιροὺς ἐκείνους τοῦ παλῆου Θεμιστοκίη
ἦτον ὀστᾶκῶν πληθώρα
σὺν νερά σῶς ἔτιωσ τῶρα.

Μήπως ἤμωνα τὰ εἶρω: τοὺς ἀπήνησα κ' ἐγὼ
δῆλος τὰ πολυλογῶ,
καὶ τοῖν τοῦτον ἀμέσως μοῦπαν τὸ Μυιάδου τὰ κοπίλια
καὶ λιγώθηκαν' σὺν γέλοισα.

Ἦγαν καὶ στήν' Ὀλυμπία,
τῶν Ρωμῶν ἀντιεσβγάλητ,
κ' εἶδαν τὴν ξηροκαμπία,
τοὺς κοινοὺς καὶ τὴν Ἄλυ.

Τοὺς ἐδάμψωσι κ' ἐκείνος ὁ περίφημος Ἐρμῆς,
κ' εἶπανε μὲ τοὺς ἀρχαίους πῶς δὲν μοιάζομε κ' ἔμειε.

Ἐπλαν καὶ γὰρ τὴν λιανάδα καὶ κοιμήθηκαν ὄρατα,
οὐ ξενώνας μας ὄρατους,
βρῆξαν καὶ δὲ τρεῖς κορῆους,
κ' ὡς ἀνάμνησιν τοὺς πῆξαν τὰ τοὺς πάντε στήν Κορέα.

Ἄν' ῥωτῆς καὶ γὰρ Βουλή
θὰ συνέληθ' τὴν Δευτέρα,
κ' εἶα τρεῖς, Φαροῦλῃ,
τὰ προφθάσῃς ἐδὼ πέρα.

Ἄν' ῥωτῆς καὶ γὰρ τὴν Πάλλη κάθε τόσο καὶ θρηνεῖ
καὶ τοὺς πάντας συγκνεῖ.

Ἐρῆνος τοῦ Πάλλη
τοῦ χρυσομάλλη.

Ἐμπῆξαν κλέφταις' σὸ μαντρί, μοῦ πῆρανε τέρητ,
ποῦ τᾶχα μὲς σὴ στάνη μου μὲ χίλια δὲο σταγῆ.
Μοῦ πῆξαν καὶ τοὺς βουλευτὰς ἐκείνους τῆς Καρδίτσας,
ὄσοι τοὺς εἶχα σὺν βαθεῖα τῆς δόλιας μου καρδίτσας.

Καὶ τῶρα ποδοχρονταὶ, παιδᾶ, νέα λαχία Στόλου
τὸν διὰβόλο μου' τρέβηξα μὲ τὸν Παπαποστόλου.
Σερατὸ ζῆτει κ' ὁ Βασιλῆς καὶ κάθε πατριώτης,
κ' ἐγὼ μὲ τὸν Μαλλιοπούλο τὴν ἔπαθα χοντῆ,
πᾶσι κ' ὁ Λάσας μοῦφρυγε, μὰ κ' ὁ Κατσονηρωτῆς
ζήτησε καταφῶμο' τοῦ Κόντε τὸ μαντρί.

Κλαίω τὸ Μαλλιοπούλου μ'
καὶ τὸ Παπαποστόλου μ'.

